

затвердженого центральним органом виконавчої влади по земельних ресурсах .

Ефективність сучасної державної політики у сфері контролю за використанням та охороною земель невід’ємно пов’язана із зміцненням та удосконаленням законодавчої та нормативної бази у галузі земельних відносин [3, с. 278]. На сьогодні у продовження прийнятого у 2001 році Земельного кодексу України затверджено понад 50 законодавчих та нормативних актів, які сприятимуть реалізації його положень, зокрема у частині здійснення державного контролю за використанням та охороною земель.

Список використаних джерел

1. Величко О.М., Зеркалов Д.В. Екологічне управління: Навч. посіб. К.: Науковий світ, 2017. с. 193-224.
2. Корнєєв Ю.В., Мацелик М.О. Земельне право: Навч. Посібник. К.: Центр учбової літератури, 2018. с. 240-264.
3. Шульга М.В., Анісімова Г.В., Багай Н.О., Гетьман А.П. Земельне право України: Підручник / К.: Юрінком Інтер, 2014. с. 268-283.

Володимир ДАНИЛЮК, студент 1 магі. курсу спеціальності 193
«Геодезія та землеустрій»
Науковий керівник: **ПОТАПСЬКИЙ Юрій Васильович**, канд.
с.г наук, доцент кафедри садово-паркового господарства,
геодезії і землеустрою
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»
м. Кам’янець-Подільський

ОПТИМІЗАЦІЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗОНУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ

На території України станом на 2017 рік, за даними державного земельного кадастру, нараховується 52,9 мла. га, або 87,7% земель, що розміщені за межами населених пунктів і, відповідно до положень Земельного кодексу України, належать до компетенції управління Кабінету Міністрів України та інших

органів виконавчої влади.

Якщо управління міським землекористуванням у нашій країні вважається розвиненим та здійснюється на основі Генеральних планів розвитку населених пунктів та іншої містобудівної і землепорядної документації, то землекористування за межами населених пунктів практично взагалі не охоплене зонуванням, що призводить до істотній ускладнень у встановленні правового режиму та умов використання земель, неефективного застосування економічного механізму регулювання земельних відносин та зумовлює труднощі в управлінні землекористування адміністративно-територіальних утворень [1, с. 128].

На сьогоднішній день відносини, що пов'язані із зонуванням земель, регулюються Земельним кодексом України від 25.10.2001 №2768-III, Законами України “Про землеустрій” від 22.05.2003 №858-ГУ, “Про основи містобудування” від 16.11.1992 №2780-XII, “Про планування і забудову територій” від 20.04.2000 №1699-III, “Про охорону земель” від 19.06.2003 №962-IV, “Про екологічну мережу” від 24.06.2004 №1864-IV [2].

Разом з тим, у нашій країні система районування та зонування земель по доцільному використанню з урахуванням природно-кліматичних умов, якості земель для управління земельними ресурсами та землекористуванням за межами населених пунктів є незавершеною. Зокрема, на цей час на рівні адміністративних районів функціонують тільки ґрунтове, природно-сільськогосподарське, екологічне, ерозійне районування. Відсутня завершена система районування, яка б включала зонування земель на рівні сіл, селщц (за межами і в межах населених пунктів). Крім того, з часу прийняття нової редакції Земельного кодексу України (2001 р.) так і не було здійснено зонування земель за їх категоріями, що створило корупційні ніші для зміни цільового зазначення земель. Тому виникла нагальна проблема здійснення зонування земель за їх категоріями з урахуванням еколого-економічної придатності земель та суспільних потреб, що пов'язана із підвищенням ефективності регулювання земельних відносин державою в ринкових умовах.

9 квітня 2009 року відбулося засідання Громадської Ради при Державному

Комітеті України із земельних ресурсів. На засіданні розглянуто проект Закону України «Про зонування земель». Законопроект пропонує дещо іншу ліценцію зонування земель. Проектом Закону України «Про зонування земель» пропонується нова редакції ст. 180 ЗКУ:

Зонування земель - поділ земель адміністративно-територіальних творень відповідно до категорій земель, типів землекористування. При зонуванні земель встановлюються вимоги щодо видів і шпаци відповідно до землевпорядних регламентів [3, с. 442].

Очевидно, що зонування земель повинно здійснюватися з різною деталізацією, тобто проводитися на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях, з відмінностями у завданнях та механізмах практичного застосування. Правовий режим земель повинен встановлюватися залежно від залежності земель до певної категорії та їх розміщення у тій або іншій функціональній зоні. При таких підходах територіальне зонування земель набуває ключового значення при здійсненні будь-якої економічної діяльності.

Для цього потрібно розробити землевпорядні, природоохоронні та містобудівні регламенти для кожної зони, якими встановлюються види і параметри дозволеного використання земель та їх охорони (режим землекористування), а також межі допустимих змін їх параметрів у відповідній зоні. Також є обов'язковим дотримання встановленого правового режиму землекористування у визначених межах зон для фізичних і юридичних осіб, органів державної влади та місцевого самоврядування.

Нова концепція зонування земель базується на двох нововведеннях:

- 1) об'єкт зонування (землі адміністративно-територіальних утворень, згідно проекту Закону України «Про зонування земель» - це територія сіл, міст (в межах населених пунктів та за їх межами));
- 2) зміст зонування (встановлення вимог щодо видів і параметрів дозволеного використання земель та їх охорони (режим землекористування) відповідно до землевпорядних регламентів).

Конкретні варіанти зонування земель залежать від багатьох чинників

існуючої системи землекористування, природної структури ландшафтів, і історичної спадщини, соціальних цілей тощо. Вважаємо, що усі принципові питання щодо зонування земель повинні вирішуватися з широким залученням громадськості та реалізовуватися під її контролем [4, с. 289].

Впровадженню «зонінгового» підходу до розподілу земель для задоволення різних суспільних потреб вимагає внесення істотних змін у земельне законодавство, насамперед доопрацювання і прийняття Закону України «Про зонування земель».

Список використаних джерел;

1. Шепак В.В. Моніторинг та охорона земель: навч. посіб. Полтава: ПолтНТУ, 2017. с. 120-130.
2. Моніторинг земельних відносин в Україні <https://land.gov.ua/wp-content/uploads/2018/10/monitoring.pdf>.
3. Панас Р. М. Кадастр природних ресурсів Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2014. с. 436-451.
4. Петраковська О.С. Управління земельними ресурсами. Том 4. Екологічне, планувальне та будівельне право TEMPUS IV. Донецьк: УНИТЕХ, 2012. с. 282-296 с.

Людмила ДЕРКАЧ, Юлія БУРСАК,
студентки 2 курсу спеціальності 193
«Геодезія та землеустрій»

Науковий керівник: **УДОВЕНКО Ірина Олександрівна,**
кандидат економічних наук,
доцент кафедри геодезії, картографії і кадастру
Заклад вищої освіти «Уманський національний
університет садівництва»,
м. Умань

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

Розглядаючи суть управління, французький інженер А. Файоль відзначав: «Управляти – це передбачати, організовувати, розпоряджатись, координувати і контролювати». Це означає, що суть управління земельними ресурсами полягає